

Любити жінку

Микола Сингаївський

М. Свириденко

Любити жінку – відкривати світ,
де святом зацвітає все буденне.
Любити жінку – цілувати слід,
де йшла вона і думала про мене.

Де в муках світ народжувався знов,
сльозою, мов росою, умивався.
Де я втрачав таку близьку любов
і до страждання серцем прилучався.

І голосом уже пошерхлих трав
земля вологи з вічності благала.
А я вмирав і знову оживав,
і спрага жити – все перемагала.

Життя – то над усе.
І в кожному із нас
дзвенить його мелодія обнови.
І чар душі не стихився, не згас,
де все одвіку зіткане з любові.

Любити жінку – чемно до землі
вклонятися і сумніву не мати.
З мого двокрилля – на однім крилі:
Кохана, Дівчина, Дружина, Мати.

Злилося все у поклику: любить!
І рання зустріч, і розлука пізня.
Та в небі не потьмарилась блакить,
та в серці ще не заніміла пісня.

Я слухаю. І чую, наче грім,
рокоче невпокорене жадання.
Та я щомиті відчуваю в нім
душі безцінний дар – моє кохання.

Не зраджу. Не стужію. Не зроню
людської гідності: повік любити.
Лише любов ми вибрали в рідню
і гріх спокутуєм п її молитві.

Любити жінку – відкривати світ,
як дереву, квітчатись верховіттям.
Любити жінку – дарувати цвіт
собі, і друзям,
і найменшим дітям.